

Патријарх Порфирије началствовао прославом славе храма Покрова Пресвете Богородице у Београду

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао 14. октобра 2025. године, на Покров Пресвете Богородице, светом Литургијом у храму посвећеном том великом празнику у Београду.

– Једна древна изрека предања Цркве и искуства Цркве гласи: Молитва и рад. То је оно што одликује икону Божју, што одликује човека. То је оно што га чини достојним да се назове учеником Христовим и чланом Цркве Његове. Потребно је, браћо и сестре, и једно и друго. Међутим, постоји редослед, постоји оно што је претежније, оно што је прво, оно што је темељ, оно из чега све извире. Ако постоји само рад и труд око онога што је споља, макар то били и ближњи наши, то није довољно. Потребно је да свој живот утемељимо на Христу, да Он буде наш корен, да знамо да све зависи од Њега, да нам Он буде почетак и крај, да Он буде алфа и омега. Потребно је да будемо везани читавим својим бићем за Њега молитвом, а молитва је истовремено и вера наша, и љубав наша, и нада наша. Молитвом се везујемо за Сина Божјег, за Господа нашег, за Исуса Христа, а онда кад смо везани за Њега, кад је почетна тачка нашег постојања исправна, све ће бити исправно, све ће бити

како треба. Чак и онда када се колебамо, и када посрћемо, и када падамо, и када лутамо, и када грешимо, ако смо молитвом везани за Христа, биће све пре или касније баш онако како треба – беседио је Светејши Патријарх тумачећи прочитани одломак из светог Јеванђеља и закључио:

– И ко је био, браћо и сестре, читавим својим бићем баш то: сав молитва, сав Христов, сав Божји. Пре свих и изнад свих, Часнија од Херувима и Славнија од Серафима, била је то Пресвета Богородица, Она која је родила Богочовека, Она која је родила истинског Бога, али и истинског Човека. Кроз Њу је Господ постао један од нас, а остао Бог. Кроз Њу је узео на себе све што је наше, осим греха, сишао до ада, окусио и смрт, али истовремено Он је и Спаситељ наш. Пресвета Богородица јесте и Човекородица, јер Она је родила истинског, аутентичног, правог човека, онога човека који је мера свакоме од нас и онога човека који је назначење свакога од нас.

Беседу Његове Светости Патријарха г. Порфирија можете прочитати [ОВДЕ](#).

На крају свете Литургије, Светејши Патријарх г. Порфирије је благословио славски колач, честитао славу свештеном братству Покровске цркве, кумовима славе и парохијанима, а затим свима упутио очинску поуку у којој је нагласио:

– Колико је могуће, угледајмо се на Пресвету Богородицу, пре свега што се тиче Њеног става и Њеног опредељења, а он увек био став вере и став поверења у реч Божју. За нас то значи и став поверења, браћо и сестре, у Цркву. Живимо у временима која су смутна. Живимо у временима када ловци на људске душе не бирају средства. Најчешће ће покушати да одглуме да имају дивно лице, да имају најбоље могуће намере, јер ће се борити за наше срце, за наше емоције. Међутим, то није ништа ново. Одувек је тако било. Одувек силе овог света, силе поднебесја, нечисте силе и демонске силе хоће душе људске. Хоће човека најчешће тамо где људи срљају, иду широким путем и немају потребу да се много труде. Међутим, тамо где постоји наша жеља да служимо Богу, а то значи да служимо и своме спасењу и да служимо ближњима, ту ће нечисте силе, које имају разне облике и у нашем свету и међу нама, користити перфидне и суптилне методе, дивне и лепе рећи. Рећи ће нам да смо најбољи, најпааметнији и најлепши, да смо увек у правду. Рећи ће нам да не сме да падне ниједна длака или један трун на нашу сенку, а камоли на наш его. Говориће нам о слободи, говориће нам о равноправности, говориће нам о једнакости. Ево, говориће нам и о хуманизму. Представљаће се чак и као духовне вође, као честити и чисти, као светитељи. Понекад ће бити и спремнији од нас на многе подвиге. Али само онај који је утемељен на

Христу као на непоколебивом камену, моћи ће да разликује духове. Треба да молимо Бога да разумемо реч Његову, да имамо поверење у Цркву Његову. Иако смо људи, слабашни и немоћни, да имамо поверење у саборни ум Цркве Христове, јер оно на шта силе овог света ударају – а то је заправо и прво и једино – јесте истина Христова, јесте Црква Његова и овде међу нама, и на нашим просторима, и где год се слави име Христово.

Патријархову беседу после освећења славских дарова у целости можете прочитати [ОВДЕ](#).

Светејшем Патријарху су саслуживали: протојереји-ставрофори Бранко Топаловић, Стеван Станковић, Јовица Вићентијевић, Александар Влајковић, Драган Станишић и Александар Илић; протојереј Иван Штрбачки; јереји Радомир Маринковић, Урош Стојановић, Александар Поповић и Немања Калем; протођакон Драган Радић, Радомир Врућинић и Стевица Рапајић; и ђакони Василије Перић и Никола Мутавџић.

У периоду између два светска рата, од 1921-1931. године, због великог прилива становништва број житеља Београда се удвостручио, па се јавила и потреба за изградњом нових храмова. Подручје од „Цветкове механе“ па све до Црвеног крста није имало цркву. Патријарх српски Димитрије је одобрио фонд за изградњу православне цркве, обданишта „Дом мајке Јевросиме“ и женског манастира, а после његове смрти патријарх Варнава наставља пројекат изградње. Радови су завршени пре крајем септембра 1933. године, па је на дан храмовне славе, 14. октобра 1933. године, на Покров Пресвете

Богородице, викарни епископ Викентије (Вујић) извршио освећење цркве. Према првобитној идеји патријарха Варнаве црква је требало да буде скромни храм женског манастира. Изградња је поверена архитекти Миомиру Коруновићу. На источној страни постојеће зграда на купљеном имању, која је раније служила као радионица шешира, дограђени су олтар и централно

ам краси
оловског,

